

Viaranys

Un relat de: [pèrdix](#)

Preàmbul

Val a dir, com a preàmbul, que sóc una persona amb clara tendència cap a la solitud torturada, dipositaria d'un esperit contemplatiu, poc decidit, d'una timidesa profunda disfressada amb raptos d'extraversió puntuals i que tendeix a escollir el badar i deixar-se portar enfront del decidir i l'actuar, l'autocompassió enfront la superació personal, l'estranyesa introspectiva cap a un món que intueixo perillós enfront de l'aventura alliberadora que eixampla l'esperit. Després de molts anys desesperats d'enfrontaments continus amb el substrat que forma el meu caràcter, de voler trencar amb el cap els amples murs on em limita la personalitat, d'intentar quadrar la munió de cercles viciosos cerebrals, he arribat a un agradable armistici que sembla, i ho dic amb la boqueta molt, molt petita, un tractat de pau.

Aquesta guerra m'ha forçat a lluitar en diferents camps amb resultats, en molts casos, estèrils. Un dels fronts el descriu, de manera succinta, lleugera, hiperbòlica i sense ànims de pontificar, ara mateix aquí a...

la qüestió

Quan la vida em permeté assolir un nivell adquisitiu superior al que marca la pura subsistència, vaig decidir que havia arribat el moment de començar a conèixer món, aquell món inabastable, bell i paradoxalment feliç que em cridava des de les fotografies de les agències de viatge, des dels documentals de la tele, des de les revistes especialitzades.

Tenint en compte les opinions alienes i fent cas d'allò que es dona com a dogma, creia que viatjar podia ser el mitjà que m'ajudaria a superar les múltiples mancances exposades al preàmbul. Sembla un fet demostrat que conèixer món i altres cultures fa, no sabia ben bé com, canviar de soca-rel el substrat vital i es pot començar, de manera automàtica, per art de màgia, a veure-hi clar el sentit de tot plegat. Com a mínim això em semblava entendre.

La primera visita a un país llunyà, no importa quin, el vaig fer en un viatge organitzat. No va ser el que buscava. En deu dies vaig fer quilòmetres i quilòmetres pujat a tots els mitjans de transport imaginables, des de l'avió, passant pel vaixell i acabant per l'ase. El país, tan variat, es va convertir als meus ulls en una mena de sessió de diapositives de qualsevol viatge d'un amic, ja que els canvis d'emplaçament natural, de monument, de mercat, de folklòric grup humà, es feien amb una rapidesa esbojarrada.

M'interessa força la història i la ruta, malgrat tot, em va satisfer en aquest sentit. Però allò no canviava en absolut el meu estat d'ànim i semblava que tampoc els dels meus companys de viatge. Des del moment que vam sortir de l'aeroport de Barcelona, la crítica es va convertir en el tema de conversa predilecte. Es criticava l'hotel, el guia, els botiguers, el majorista, el minorista, les excursions, l'avió, l'autocar, el vaixell i l'ase, els horaris, les carreteres, els carrers, els nadius, l'estat del país, els costums, la cultura, la calor, el fred, la humitat, l'absurd i l'evident. I tot, sempre, emprant el deix superioritat occidental, d'aquests nous pobres rics amb la vida hipotecada en mans del banc en què ens anem convertint a poc a poc.

El contacte amb la gent del país es reduïa als espavilats que entabanaven als turistes, respectable ofici universal típic de zones massificades i, al límit de l'absurditat, els empraven com a mostra representativa que definia a la resta d'habitants del país i/o la raça, podent, així, donar una coartada fiable als prejudicis que portaven a la maleta. Sorprenentment, a la que rascaves una mica, qui més qui menys havia recorregut mig món d'aquesta manera. "Conèixer altre països ajuda a comprendre que tots som iguals..."- deien, com si a l'era de la comunicació, a l'era del ADN, de l'anàlisi genètic, calgués moure's massa per a arribar a aquesta lúcida conclusió- "... i que com a casa no s'està enlloc". Quins collons!

A la tercera discussió amb el gruix del grup, em vaig enfilem a dalt d'un sorrut mutisme des d'on albirava que aquell camí no m'ajudava a millorar. Tot el contrari.

Al següent viatge vaig canviar la tàctica. Plenament xop de la retòrica estimulants, cosmopolita i engrescadora de les guies de viatge i les revistes especialitzades em vaig quedar amb tres conceptes gravats: màxima comú integració a l'entorn, mínima comú interferència als costums i diàleg antropològic. Em vaig convertir en un autèntic rodamón. Un perfecte teòric rodamón.

Lluitant aferrissadament contra la meua naturalesa conformada i poruga, descrita més abastament al preàmbul, vaig fer maletes disposat a emprendre un viatge llarg, recurrent un país llunyà, no importa quin, a la recerca de les experiències que m'ajudessin a fer el canvi definitiu del caràcter.

El recorregut pausat i complaent per les restes arqueològiques de la història del país visitat em va satisfer abundantment. Com a mínim al principi. Havia preparat amb amor i dedicació cadascuna de les etapes del viatge i tot va anar de meravella. Monuments espectaculars, ruïnes perdudes, muntanyes colossals, platges virginals, capvespres daurats se m'anaven obrint al davant per a fer-me gaudir, regals d'instant i imatges que per sempre guardaré dins.

Però això no modificava, malgrat la novetat, les sensacions que havia tingut al primer viatge. Dins la fredor inanimada faltava el calor de la gent.

Vaig procedir a integrar-me discretament, recordant les prescripcions dels rodamons experts, badant per mercats ambulants similars als que tinc al costat de casa meua cada setmana i que mai m'he dignat a visitar, parlant amb maleantes que se m'apropaven amb malèvols intencions i que, en comptes de desfer-me'n com ho faig aquí, encetava converses que menaven a situacions absurdes i en algun cas perilloses, entrant als barris més inhòspits per vergonya de preguntar i posar-me en evidència. En fi, un desastre que, a base d'experiències negatives, vaig aprendre a preveure i a sortir-me'n airoso.

A partir d'aquell moment quan caminava pels carrers de qualsevol poble o ciutat, amb els ulls mendicava una minsa mostra d'afecte o de complicitat per part dels nadius. Volia comprendre, en un mes, les claus de la seva cultura, jo, que després de trenta cinc anys encara dubto sobre què defineix la meua. Però la timidesa m'impedia apropar-me. Malgrat això, les oportunitats robades de diàleg i barreja sense interferència que m'aparegueren començaven, invariablement, amb tòpics trillats, continuaven amb un dinar a casa de la víctima i finalitzaven amb un silenci expectant on el nadiu acabava rient i jo deprimint-me.

A poc a poc la rauxa que m'havia fet abandonar casa meua quasi a contracor, anava minvant, i el deambular per aquell país estrany s'anava transformant, a passes gegantines, de ritual iniciàtic a via crucis. Els darrers dies, quan ja em pesava com una llosa l'allunyament de l'entorn habitual, el viatge es convertí en un continu deambular per camins solitaris per a evitar les mirades, de passejar-me sota els porxos de les places per por als espais oberts i de corregudes a tancar-me a la seguretat de l'habitació de l'hostal de torn on covava el desencísament i la frustració.

L'infern de solitud desesperada va acabar quan agafava l'avió que m'allunyava d'aquella infructuosa aventura.

Mentre volava de tornada em vaig adonar de què a l'equipatge, a més de la roba, un s'emporta el seu bagatge personal, impossible de deixar a casa, impossible d'obviar i això condiciona de manera absoluta la capacitat d'aprendre i percebre.

I també, de manera secundària, que els miracles no existeixen. Que al viatjar som turistes i prou, no cal enganyar-se. Que cal fer-se il·lusions però parar compte en no convertir-se en un il·lús. Que les guies de viatge, a més de fer-te sentir miserable per no saber gaudir la vida tal i com ho fa l'autor, menteixen més que relaten. Que un no s'ha de creure tot el que diuen, ni tan sols als que diuen que un no s'ha de creure tot el que diuen.

Havent viscut torturat durant anys a causa del meu escàs cosmopolitisme ara, quan viatjo, no sé ben bé quina actitud adoptar. L'estrès enorme que suposa prendre la decisió d'on a anar i com comportar-me m'ha portat a fer, les darreres vacances, un viatge interessantíssim des del menjador de casa fins al terrat de la meua finca. M'heu de creure, hi ha una vista immillorable. Mai me n'havia adonat.